

Sygn. akt VI U 206/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant: Emilia Bonk

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2023 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania H. P.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania H. P.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 10 marca 2022 r. znak WN-I. (...).1. (...).2021

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż uznaje odwołującą H. P. za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym z powodu schorzeń oznaczonych symbolem niepełnosprawności 05-R od 28 października 2021 r. na stałe oraz uznaje, iż odwołująca spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;

2. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz Kancelarii prowadzonej przez r.pr. M. C. kwotę 90,00 złotych (dziewięćdziesiąt 00/100) powiększonej o podatek od towarów i usług VAT – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Sygn. akt VI U 206/22

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 23 lipca 2018 roku nr (...).ZO. (...).I. (...).2018 (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył H. P. do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe o symbolu przyczyny 05-R, stwierdzić, że spełnia przesłanki z punktu 9 wskazań dotyczących niepełnosprawności.

Orzeczeniem z dnia 29 listopada 2021 roku nr (...).ON.721. (...).2021 (...) Zespół (...) o Niepełnosprawności w W. odmówił wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Orzeczeniem z dnia 10 marca 2022 roku nr WN-I. (...).1. (...).2021 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie z dnia 29 listopada 2021 roku.

(orzeczenia (...) i (...) akta (...))

Od powyższego orzeczenia (...) H. P. wniosła odwołanie zaskarżając je w całości, ze szczególnym uwzględnieniem stopnia niepełnosprawności.

(odwołanie – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8-9)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca cierpi na reumatoidalne zapalenie stawów, przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu skoliozy, wielopoziomowych zmiany zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Miała operację odbarczenia kanału kręgowego L3L4, wielokrotnie otrzymywała blokady sterydowe korzeni nerwowych. Miała protezoplastykę lewego stawu kolanowego.

Odwołująca ma niesprawne palce u rąk które skutkują trudnościami w chwycie, podczas gotowania poparzyła się. Cierpi na niedowład obu kończyn dolnych większy po prawej stronie. Jest całkowicie niezdolna do pracy, wymaga opieki innych osób co oznacza zależność od otoczenia w pielęgnacji, higieny osobistej, prowadzeniu gospodarstwa domowego, kontaktach ze środowiskiem oraz wymaga pomocy w pełnieniu ról społecznych.

Jest niepełnosprawna w stopniu znacznym z przyczyn układu ruchu od 28 października 2021 roku na stałe.

(opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 60-60v, k. 101)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego ortopedy K. K. – głównej i uzupełniającej. Opinia zawierała logiczne wnioski, szeroki opis schorzeń odwołującej, jej badania oraz przeanalizowanej dokumentacji medycznej. Odnośnie uwag (...) do opinii, Sąd stwierdził, że stanowiły one jedynie polemikę z ustaleniami biegłych które były prawidłowe, szczegółowe. Nie zachodziła konieczność uzupełniania opinii biegłego o kolejną opinię uzupełniającą lub opinie innych biegłych. Sąd nie oparł się na opinii biegłego reumatologa albowiem decydująca w przypadku H. P. była opinia ortopedyczna, ponieważ takie schorzenia decydują o jej sposobie funkcjonowania.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1172) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Jak stanowi ust. 4 niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Z kolei zgodnie z ust. 2 do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Na mocy § 29 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15 lipca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328 z późn. zm.) w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności standardy

w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;

2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;

3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Zgodnie z ust. 2 przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

Na podstawie § 30 standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;

2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie, co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Sąd nie mając wiedzy medycznej zasięgnął opinii biegłego ortopedy K. K. który w opinii wskazał, że odwołująca spełnia przesłanki zaliczenia jej do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe. Odwołująca ma naruszoną sprawność organizmu co wynika z tego, że cierpi na reumatoidalne zapalenie stawów, przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu skoliozy, wielopoziomowych zmiany zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Odróżnia to ją w tym zakresie od osoby zdrowej. Dodatkowo z ustaleń Sąd wynika, że z powodu znacznie ograniczonej wydolności chodu i utykania, odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy. Poza tym wymaga opieki innych osób co oznacza zależność od otoczenia w pielęgnacji, higieny osobistej, prowadzeniu gospodarstwa domowego, kontaktach ze środowiskiem oraz wymaga pomocy w pełnieniu ról społecznych. Nie jest w stanie prowadzić samodzielnie gospodarstwa domowego ponieważ ma ograniczoną chwytność rąk, niewydolny chód. Powoduje to jej niezdolność do samodzielnej egzystencji bez pomocy osób trzecich. Jej niepełnosprawność w stopniu znacznym o symbolu 05-R jest trwała i powstała 28 października 2021 roku. Sąd dodatkowo wskazuje, że tak jak w orzeczeniu (...) z dnia 23 lipca 2018 roku odwołująca miała przyznane już uprawnienie do „karty parkingowej” tak nadal spełnia przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, w punkcie 1.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującej z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2023.2437 t.j.) powiększoną o podatek VAT, albowiem koszty w kwocie 90 zł nie zostały pokryte przez żadną ze stron ani w całości ani w części.